

ἀνάστερα ἐπίρρ. ΓΔροσίν. Φωτερ. Σκοτάδ.² 61

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀστέρι.

Πρὸς τὰ ἄστρα, πρὸς τὸν οὐρανόν: Ποίημ.

Σήκωσες ἀνάστερα τὰ χέρια
μαρμαρωμένης νίκης ὀρθάνοιχτα φτερά.

ἀνάστερος ἐπίθ. ΝΔαμιαν. Θάλασσ. (Τὸ ναυτόπουλο)
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 74 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἄστερος
Λεξ. Βλαστ. 364

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀστέρι. Τὸ ἄστερος
ἀνευ συνθέσεως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἀστέρι τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυ-
τονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἔχων ἀστέρας: Ἀνάστηρ νύχτα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.
Λεξ. Βλαστ. Πρω. || Ποίημ.

Μαύρη νυχτιά κι ἀνάστηρ, τὰ κύματα μουνγκρίζουν,
βροντῇ κι ἀστράφτει, οἱ κεραυνοὶ τὰ κύματα ξεσκίζουν
ΝΔαμιαν. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναστειρος.

ἀνάστηθα ἐπίρρ. Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 26 καὶ 85
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάστηθος.

1) Μὲ τὸ στήθος προτεταμένον Λεξ. Δημητρ.: Στάσου
ἀνάστηθα. 2) Ὑπτίως Α'Εφταλ. ἐνθ' ἀν.: Ἔπεσε - πλά-
γισσε ἀνάστηθα. Συνών. ἀνάγυρα 1 β, ἀνακέφαλα 2,
ἀνάκολα 3, ἀνάσκελα, ἀνασκελᾶτα, ἀνασκελόν.

ἀνάστηθος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. στήθος.

1) Ὁ ἔχων προτεταμένον τὸ στήθος. 2) Ὁ ἔχων
τὸ στήθος γυμνόν: Ἄσμ.

Ἀνάστηθη μὲ κωπελλὰ πλένει 'ς τὸ κάτω ρέμα.

ἀνάστημα τό, κοιν. ἀνάστημα Σύμ. ἀνέστημα
Νίσυρ. Τήν.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνάστημα.

Τὸ ὕψος τοῦ σώματος, ἡ κορμοστασιά: Αὐτὸς ἔχει
ὥραϊο ἀνάστημα κοιν. || Φρ. Ρίχνω ἀνάστημα (γίνομαι ὑψη-
λός. Συνών. φρ. πετῶ - ρίχνω μπόι) κοιν. Χύνω ἀνά-
στημα (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Χίος || Ἄσμ.

Χίλιες χιλιάδες κι ἂν μοῦ εἰποῦν κακὰ γιὰ τ' ὄνομά σου,
δὲν τ' ἀπαρνεῖμαι, κόρη μου, τ' ὁμορφ' ἀνάστημά σου

Πελοπν.

Τ' ἀνάστημά της τὸ ψηλό νά 'ναι σὰν κυπαρίσσι,

νά 'χη κορμάκι ἀγγελικὸ καὶ μέση δαχτυλίδι

αὐτόθ. Συνών. ἀνάστα 1, μπόι.

ἀναστησιὰ ἡ, Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ. 412 καὶ 443
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

1) Τὰ ἀνατραφέντα τέκνα, οἱ ἀπόγονοι Κεφαλλ.: Χαρίζω
ὅ,τι σοῦ ἐδάνεισα εἰς τοοὶ ἀναστησιές σου Κεφαλλ. β) Ἡ
ἐν τῷ οἴκῳ ἀνατραφεῖσα ξένη κόρη Λεξ. Βλαστ. 412
Δημητρ. Συνών. ἀναγιστή (ἰδ. ἀναγιστός), ἀναθρε-
φτή (ἰδ. ἀναθρεφτός 1), ἀναθροφικὴ (ἰδ. ἀναθρο-
φικός), παρακόρη, ψυχόκορη, ψυχοπαίδα. 2) Τὰ
διὰ καλλιεργείας καὶ ἐμφυτεύσεως δένδρων δημιουργού-
μενα κτήματα Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ.: Θὰ καλλιεργήσω
τοῖς ἀναστησιές μου νὰ μὴ μοῦ ἀγριέφουνε, ἂν μοῦ μείνουνε
χέρσες Κεφαλλ. Συνών. ἀνάστημα 2 β. β) Τὸ δι' ἐπι-
μελείας ἢ ἐξόδων τινὸς φυτευθὲν δένδρον: Ἡ καρυδὰ
ἦτανε τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πεθεροῦ μου ἀναστησιὰ Κεφαλλ.
Ἀναστησιές δικές μου εἶναι ὅλα τὰ δέντρα τοῦ περιβολιοῦ
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάστημα 2 γ.

ἀναστητής ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀνεστητής Κάρπ. 'νεστε-
τῆς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

1) Ὁ ἐκτρέφων, ὁ ἀνατρέφων, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ
ζώων Λεξ. Δημητρ.: Ἀναστητής τοῦ κοπαδιοῦ. Ἡ γραιὰ
εἶναι ἀναστήτρα ὅλων τῶν παιδιῶν μας. 2) Ὁ καλλιεργῶν
καὶ προάγων διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἀγροτικὸν κτῆμα ἢ
φυτεύων καὶ περιποιούμενος δένδρα Κάρπ. Ρόδ.: Ἦταν
νεστητής ὁ συχωρεμένος Ρόδ.

***ἀναστητός** ἐπίθ. ἀνατατέ Τσακων. ἀνασταντέ
Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

Ζυμωμένος, ἐπὶ ἄρτου: Ὁ ἄντε ἔγι ἀνατατέ.

***ἀνάστητος** ἐπίθ. ἀνάστητος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναστητός < ἀναστένω. Περὶ τῆς
στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α διὰ τῆς προπαροξυτονίας
ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀναστηθεὶς, ἦτοι ὁ μὴ ἀνατραφεὶς, ὃν δὲν ἐξέ-
θρεψέ τις: Ἀνάστητα ἐφῆκεν τὰ παιδία 'τ'.

ἀναστοβότανο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω καὶ τοῦ οὐσ. βοτάνι.

Βότανον διὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τὰς παραδόσεις ἀνίσταν-
ται οἱ νεκροί.

ἀνάστολας ὁ, Εὐβ. (Κύμ.) *μάστολας Εὐβ. (Κο-
νίστρ. Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστέλλω. Τὸ *μάστολας ἐκ τοῦ
'νάστολας ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ματίζω.

Βραχύτατον ράμμα διὰ βελόνης διαπερώμενον πρὸς
συγκράτησιν ρήγματος ἢ διεστώτων μερῶν τοῦ ἐνδύματος
ἀντὶ κομβίου ἐνθ' ἀν.: Πιάσε ἔναν ἀνάστολα 'ς τὸ σουρέλλο
σου γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ κρεῖας σου (σουρέλλο = πανταλόνι)
Κύμ. Πιάσε μου ἔναν *μάστολα 'ς τὸ ποκάμισό μου, γιὰτὶ 'ἐν
ἔχει κομπὶ Κονίστρ. Συνών. θηλειά, θηλύκι.

***ἀναστολῆς** ἡ, (I) ἀνεστολῆς Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναστόλι.

Εἶδος ἀπιδέας.

ἀναστολῆς ἡ, (II) Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάστολο.

Πληγὴ διὰ κεράτων βοδὸς (ἢ σημ. ἐκ τῆς ὁμοιότητος
τῆς πληγῆς πρὸς τὸ ἀνοιγμα κομβιοδόχης).

ἀναστόλι τό, ΚΣτασινοπ. Μεσολόγγ. 1,256 ἀνα-
στούλι Ἀπουλ. (Τσολλίν.) 'ναστούλι Ἀπουλ. (Σολέτ.)
ἀνεστόλι Α.Κρήτ. Νάξ. (Μέλαν.) ἀνιστούλι Ἀπουλ. (Τσολλίν.)
'νιστούλι Ἀπουλ. (Μελπιν.) 'νοστούλι Ἀπουλ. (Κοριλ.)
ἀστούλι Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστέλλω ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν σχη-
ματισμὸν πβ. ἀποκκουμπῶ - ἀποκκούμπι κττ.

1) Κομβίον, πόρπη Ἀπουλ. (Κοριλ. Μελπιν. Σολέτ.
Τσολλίν.) β) Θηλύκωμα ἐκ χονδροῦ νήματος κατὰ τὰς
χειρίδας καὶ τὸν τράχηλον Κρήτ. 2) Εἶδος ἀπιδίου
μικροῦ καὶ εὐώδους Νάξ. (Μέλαν.) 3) Ὁ ὀμφαλὸς τῶν
ἰχθύων, ὁπόθεν γεννῶνται τὰ ψά ΚΣτασινόπ. ἐνθ' ἀν.

ἀναστολῆζω Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάστολας.

Συνδέω, συρράπτω μὲ ἀνάστολα.

ἀνάστολο τό, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστέλλω.

Πληθ. αἱ περὶ τὸ πέλμα ἀγροτικῶν πεδύλων θήλειαι
ὁπαὶ σχηματιζόμεναι διὰ περιειρμένου δερματίνου λωρίου,



ἵνα δι' ἄλλου λωρίου διαπερῶντος αὐτὰς περισφίγγεται τὸ κάττυμα καὶ συγκρατῆται ἐπὶ τοῦ ποδός: Κάμε τέσσερα ἀνάστολα γιὰ νὰ ἀράψουν τὰ τροχάδια (πέδιλα, κοινῶς τσαρούχια).

ἀνάστομα ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 66

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάστομος.

Ὑπτίως: Ἐπесе ἀνάστομα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσκελα.

ἀναστομίζω Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάστομα.

Ἐξαπλώνω τινὰ ὕπτιον: Ἀναστόμισε τὸ παιδί νὰ τοῦ δώσωμε τὸ λῆδι. Συνών. ἀνασκελιάζω 1, ἀνασκελίζω (I) 1, ἀνασκελώνω 1.

ἀναστομώνω Λεξ. Δημητρ. ἀναστομώνου Μακεδ. (Καταφύγ. Νάουσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. στομώνω. Πβ. ἀρχ. ἀναστομῶ.

1) Χορταίνω τινὰ πεινῶντα, βοηθῶ τινὰ δυστυχῆ Μακεδ. (Νάουσ.) Πβ. Σουίδ. «ἀνεστομώθησαν... ἐπλήρωθησαν». 2) Καθιστῶ τινὰ ἀναυδον Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. ἀποστομώνω. 3) Περισυλλέγω εἰς στενὸν χώρον σκορπισμένον ποίμνιον Λεξ. Δημητρ.: Εἶδα κ' ἔπαθα ν' ἀναστομώσω τὰ γίδια.

***ἀνασιονάχημα** τό, ἀνασιονούχισμα Δ.Κρήτ. ἀνεσιονούχισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνασιοναχῶ. Τὸ *ἀνασιονούχισμα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Λυγμός: Νὰ κάνης δουλειὰ καὶ ν' ἀφήσης τ' ἀνεσιονούχισμα, γιατί θὰ τοὶ φάς πλῆθ' καλὰ! Παράτα τ' ἀνεσιονούχισμα! Συνών. *ἀνασιοναχημός.

***ἀνασιοναχημὸς** ὁ, ἀνεσιονουχισμὸς Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνασιοναχῶ.

***ἀνασιονάχημα**, ὁ ἰδ.

***ἀνασιοναχῶ**, ἀνασιονουχῶ Δ.Κρήτ. ἀνεσιονουχῶ Α.Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἀνασιοναχῶ.

1) Κλαίω μετὰ λυγμῶν: Ἀνασιονουχάει τὸ παιδί. Ποιὸς σ' ἔδειρε καὶ ἀνεσιονουχῆς ἔτασ; Μὴν ἀνεσιονουχῆς ἔλγῃ καὶ ν' ἀνοίξῃ θέλει ἢ καρδιά σου. Συνών. ἀναλυγιάζω 1, ἀναλυγγίζω, ἀναρρουφῶ 3, ἀνασέρνω Β 6, λυγγιάζω. 2) Ὀγκανίζω, ἐπὶ ἡμίονου ἢ ὄνου ζητοῦντος τροφήν ἢ πρὸς ὃν ἐπιδεικνύεται τροφή: Ἀνεσιονουχάει ὁ γάιδρος, μόνο πήλινε νὰ τοῦ βάλης νὰ φάῃ.

ἀνασιουππώνω ἀμάρτ. ἀνασιουππώνω Πελοπν. (Κλουτσιοχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σιουππώνω.

Φράττω τὴν ροὴν τοῦ ὕδατος, ἀνακόπτω διὰ φραγμοῦ τὴν ὁρμήν του: Ἀνασιουππώνω τὸ νερό.

ἀνάστραβα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἐπιρρ. στραβά.

Οὐχὶ εἰς τὴν εὐθείαν καὶ προσήκουσαν θέσιν, ἀλλὰ πλάγιως ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐχει τὸ φέσι ἀνάστραβα καὶ τὸ παπάκι δίπλα

(παπάκι=ἡ φούντα τοῦ φεσιοῦ) Λακων. Συνών. στραβά.

ἀνάστραχο τό, ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 144

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ἀστράχα.

Τὸ μεταξὺ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου καὶ τῶν ξύλων τῆς στέγης τριγωνικὸν κοίλωμα: Ἄσμ.

— Σ' ἀγαπᾷ, σ' ἀγαπᾷ — Ποῦ μὲ βαίνεις;

— Ἀπάνω 'ς τ' ἀνάστραχα — Ἀν πέσ' ἀπὸ τ' ἀνάστραχα;

— Νὰ φάς μὰ χούφτα κάστυνα.

ἀναστρέφω Λεξ. Περίδ. Βλαστ. ἀνεστρέφω Θήρ. ἀναστρέβω Πόντ. (Οἶν.) Μέσ. ἀνιστρέφουμ' Λῆμν.

Τὸ ἀρχ. ἀναστρέφω.

1) Ἀνατρέπω Θήρ. — Λεξ. Περίδ.: Θὰ σοῦ ἀνεστρέψω τὰ κοφίνια Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναποδογυρίζω 1.

2) Κάμνω ἐμετόν, ἐμῶ Οἶν. Συνών. ἀναγουλιάζω 4, *ἀναθεώνω 2, ἀνακερώνω 3 β, ξερνῶ, στρέβω (ἰδ. στρέφω). 3) Μέσ. στρέφομαι ὀπίσω Λῆμν.: Ἰκεῖ π' πιπλάτουμ' νὰ ἀνιστρέφουμ' κὶ τί νὰ δῶ! (ἰκεῖ = ἔδεκεῖ).

ἀναστρος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠαλαμ. Βωμ. 102 — Λεξ. Βλαστ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄναστρος.

Ὁ ἀνευ ἀστέρων: Ἀναστρος οὐρανὸς Ἀρκαδ. Σκοτάδι ἄναστρο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. Ἀναστρη νύχτα Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀνάστερος.

ἀνάστροφα ἐπίρρ. Ἀθῆν. Κέως κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνάστρουφα Σάμ. ἀνάστριφα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάστροφος (I).

1) Ἀντιστρόφως, ἀντεστραμμένως ἔνθ' ἀν.: Φόρεσα τὸ καππέλλο μου ἀνάστροφα Λεξ. Δημητρ. Μπάτσος δοσμένος ἀνάστροφα (μὲ τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς χειρὸς) αὐτόθ. || Φρ. Ἀνάποδα καὶ ἀνάστροφα νὰ σὲ βγάλουνε! (νὰ κάμουν τὴν ἐκφορὰν σου ὡς νεκροῦ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός! Τὸ τοιοῦτον νομίζεται κακόν, διότι ὁ νεκρὸς δὲν διαλύεται ἐν τῷ τάφῳ) Ἀθῆν. Τὰ πῆρε ἀνάστροφα (ἐνν. τὰ πράγματα, φέρεται ἀνοήτως. Ἐπὶ τοῦ ἀσώτου καὶ σπατάλου) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀλλακάπα 1, ἀνάγυρ 1, ἀνάποδα 1, ξανάστροφα. β) Ὑπτίως Λεξ. Δημητρ.: Ἐπесе ἀνάστροφα. Συνών. ἀνάκολα 3, *ἀνακούκουλλα 2, ἀνακούρκουδα 2, ἀνάσκελα, ἀνασκελᾶτα, *ἀνασκελόν.

2) Οὐχὶ κατ' εὐχὴν, ἀλλ' ἀντιξόως Λεξ. Δημητρ.: Μοῦ ῥθανε τὰ πράματα ἀνάστροφα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδα 10.

ἀνάστροφος ἐπίθ. (I) Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. ἀνάστρουφους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστρέφω.

1) Ὁ ἀντεστραμμένος, ὁ ἀντεστραμμένος Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Συνών. ἀνάδιπλος 1, ἀναποδογυρισμένος (ἰδ. ἀναποδογυρίζω 1), ἀνάποδος Α 1. β) Θηλ. ἀνάστροφη κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. μερῶς ὡς οὐσ., ἢ ἀντίθετος ὅψις πραγμάτων τινος Λεξ. Ἡπίτ.: Φρ. Τοῦ ἔδωκε μιὰν ἀνάστροφη. Συνών. φρ. τοῦ ἔδωκε μιὰ ἀνάζερεβη, τοῦ ἔδωσε μιὰ ἀνάποδη. Πβ. ἀνάποδος Α 1 β. 2) Τὸ οὐδ. ἀνάστρουφου οὐσ., ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ τὸ χαρτὶ τὸ μένον ἀντεστραμμένον καὶ ἀνοικτὸν Θράκ. (Αἰν.) Συνών. κόζι.

ἀνάστροφος ἐπίθ. (II) Ρόδ. ἀνούστρεφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀνα-, δι' ὃ ἰδ. ἀ- 1 δ, καὶ τοῦ ρ. στρέφω.

Ὁ μὴ ἐπιστραφεὶς ἢ ὁ μὴ ἀποδιδόμενος ἔνθ' ἀν.: Φρ. Λανεικὰ καὶ ἀνούστρεφα (ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἀποδιδομένων) Ἀπύρανθ. Συνών. ἀγύριστος Α 3.

ἀναστύλωμα τό, ἀμάρτ. ἀνεστύλωμα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστύλωνω.

Τοποθέτησις εἰς κατάλληλον θέσιν, τακτοποίησις: Καλὸ ἀνεστύλωμα τοῦ καμες.